



Výroční zpráva Ministerstva dopravy o poskytování informací za rok 2025 podle § 18 zákona č.106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon“)

a) počet podání, označených jako žádost o informace: **680**

Dalších **36** žádostí o informace, které se průběžně mění, bylo vyřizováno v souladu s § 4a odst. 2 písm. f) zákona pravidelně (měsíčně).

nejčastější témata: agenda řidičů; provoz vozidel na pozemních komunikacích; veřejná drážní osobní doprava; správa registrů vozidel, správa registrů řidičů; plánování, financování a výstavba infrastruktury; dopravní značení na pozemních komunikacích; přestupková agenda; veřejné zakázky; dopravní psychologové; schvalování vozidel a dopravních zařízení.

b) počet vydaných rozhodnutí o odmítnutí žádosti: **9**

c) počet podaných odvolání (rozkladů) proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti: **2**

d) počet podaných stížností na postup při vyřizování žádosti nebo výši úhrady: **27**

8 stížnostem nebylo vyhověno a postup ministerstva byl nadřízeným orgánem potvrzen;

0 stížnostem bylo vyhověno;

17 stížností bylo vyřízeno autoremedurou;

2 stížnostem na výši úhrady nebylo vyhověno a jejich výše byla potvrzena;

0 stížnostem na výši úhrady bylo vyhověno a úhrada byla snížena, nebo úplně zrušena.

e) Opis podstatných částí rozsudků (1)

Městský soud v Praze rozhodl dne 19. prosince 2025, č. j. 3 A 37/2025-45, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2025, č. j. MD-38099/2023/-072/6.

- I. Rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 11. 3. 2025, č. j. MD-38099/2023-072/6, se ruší v části výroku, jíž žalovaný zamítl odvolání a potvrdil výrok rozhodnutí Úřadu pro civilní letectví ze dne 29. 12. 2023, č. j. 9422-23-110, o odmítnutí části žádosti o informace, jíž žalobce požadoval předložení žádosti Letecké služby Policie České republiky o osvědčení ATO, a to v rozsahu popisu prostor pro potřeby letového provozu, včetně údajů o jejich umístění, počtu a velikosti místností, a popisu zařízení pro teoretickou výuku, včetně údajů o jejich umístění, počtu a velikosti místností.
- II. Rozhodnutí Úřadu pro civilní letectví ze dne 29. 12. 2023, č. j. 9422-23-110, se ruší v části výroku pod písm. b), jíž byla odmítnuta část žádosti o informace, kterou žalobce požadoval předložení žádosti Letecké služby Policie České republiky o osvědčení ATO, a to v rozsahu popisu prostor pro potřeby letového provozu, včetně údajů o jejich umístění, počtu a velikosti místností, a popisu zařízení pro teoretickou výuku, včetně údajů o jejich umístění, počtu a velikosti místností.

- III. Městský soud v Praze ukládá Úřadu pro civilní letectví, aby žalobci poskytl informace o popisu prostor pro potřeby letového provozu, včetně jejich umístění, počtu a velikosti místností, a popisu zařízení pro teoretickou výuku, včetně jejich umístění, počtu a velikosti místností, které jsou uvedeny ve formuláři žádosti Letecké služby Policie České republiky o osvědčení ATO ze dne 9. 10. 2022, a to ve lhůtě 15 dnů od doručení tohoto rozsudku.
- IV. Ve zbytku se žaloba zamítá.
- V. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- VI. Osoba na řízení zúčastněná nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále též „*městský soud*“ či „*soud*“) se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Úřadu pro civilní letectví (dále jen „*Úřad*“ či „*povinný subjekt*“) ze dne 29. 12. 2023, č. j. 9422-23-110 (dále též „*prvostupňové rozhodnutí*“), kterým byla částečně odmítnuta žalobcova žádost o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „*InfZ*“ či „*zákon o svobodném přístupu k informacím*“).

2. Žalobce se žádostí ze dne 11. 9. 2023 (dále jen „*žádost*“) domáhal po Úřadu poskytnutí informací týkajících se výcvikové organizace CZ / ATO – 158 - Ministerstvo vnitra – Letecká služba Policie České republiky (dále jen „*LS PČR*“).

3. Přípisem ze dne 25. 9. 2023, č. j. 5351-23-110, Úřad informace částečně poskytnul a v rozsahu jedné z položených otázek žádost odložil. Ve zbytku žádost odmítl rozhodnutím ze dne 25. 9. 2023, č. j. 5860-23-110. Žalovaný toto rozhodnutí k žalobcovu odvolání zrušil rozhodnutím ze dne 1. 12. 2023, č. j. MD-38099/2023-072/2, a vrátil Úřadu žádost k novému projednání a rozhodnutí. Žalovaný zároveň vyslovil právní názor, že Úřad má vyzvat k vyjádření LS PČR jako dotčenou osobu, odstranit chyby ve výroku rozhodnutí spočívající, tedy uvést příslušné zákonné ustanovení a konkrétní informace, které nebyly poskytnuty, a dále že má Úřad rozhodnutí lépe odůvodnit tak, aby bylo přezkoumatelné.

4. Nynějším prvostupňovým rozhodnutím Úřad ve výroku pod písm. a) odmítl žádost v té části, ve které žalobce žádal „*poskytnutí právního výkladu, na základě kterého byly do doby udělení oprávnění ATO Ministerstvo vnitra – Letecká služba Policie České republiky (dále jen „LS PČR“)* schvalovány jednotlivé výcviky (viz první část odpovědi na otázku č. 3 č. j. 3612-23-110) z důvodu, že *povinnost Úřadu poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací ve smyslu § 2 odst. 4 informačního zákona.*

5. Pod písm. b) výroku prvostupňového rozhodnutí Úřad odmítl žádost v té části, ve které žalobce žádal „*předložení žádosti LS PČR o udělení osvědčení ATO včetně veškerých příloh k této žádosti, co do:*

- *jmen osob, jejich typů a čísel průkazů způsobilosti a uvedení typu úvazku:*

- 1) *vedoucího výcviku,*
- 2) *vedoucího letového instruktora,*
- 3) *vedoucího instruktora teoretické výuky,*
- 4) *letových instruktorů,*

- *popisu prostor pro potřeby letového provozu, včetně jejich umístění, počtu a velikostí místností,*

- *popisu zařízení pro teoretickou výuku, včetně jejich umístění, počtu a velikostí místností,*

- *popisu výcvikových zařízení,*

- *příloh žádosti:*

- 1) *Provozní příručka (OM),*
- 2) *Příručka pro řízení bezpečnosti (SMM),*
- 3) *Příručky pro výcvik (TM),*

z důvodu povinnosti neposkytnout informace o činnosti bezpečnostních sborů, které se týkají předcházení, vyhledávání, odhalování nebo stíhání trestné činnosti nebo ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, pokud by její poskytnutí ohrozilo práva třetích osob anebo schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky, ve smyslu § 11 odst. 6 informačního zákona.“

6. Žalobce se proti prvostupňovému rozhodnutí odvolal. Navrhl zrušení výroku b) prvostupňového rozhodnutí, neboť byl přesvědčen, že nebyl dán důvod k anonymizaci údajů žádosti LS PČR o udělení osvědčení ATO (dále též „žádost o ATO“). Namítal, že na tyto údaje nelze aplikovat § 11 odst. 6 InfZ, neboť se nejedná o informace o činnosti orgánů činných v trestním řízení a poskytnutí těchto údajů by neohrozilo schopnost LS PČR předcházet, vyhledávat či odhalovat trestnou činnost či zajišťovat veřejný pořádek. Úřad tyto informace neposkytl ani izolovaně, ačkoli tuto možnost sám připustil. K neposkytnutí jmen úředních osob žalobce poukázal na to, že v případě instruktorů a vedoucích výcviku se nejedná o příslušníky, kteří by byli oprávněni využívat podpůrné operativně pátrací prostředky. Žalobce rovněž namítal, že Úřadem tvrzené ohrožení není prokazatelně existující, ale pouze hypotetické.

7. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění konstatoval, že Úřad uvedl srozumitelnou a (s ohledem na smysl § 11 odst. 6 InfZ) dostatečně podrobnou úvahu, jakým způsobem může poskytnutí požadovaných informací ohrozit činnost příslušného policejního útvaru v oblasti předcházení, odhalování a stíhání trestné činnosti či zajišťování veřejného pořádku a bezpečnosti České republiky. Žalovaný se s tímto závěrem Úřadu ztotožnil a dodal, že požadované informace vypovídají i o finančních možnostech konkrétního útvaru Policie ČR zjišťovat informace s použitím konkrétních prostředků či vybavení, a mohou tak být využity či zneužity potenciálními pachateli trestné činnosti, což ve svém důsledku snižuje schopnost státu odhalovat a stíhat trestnou činnost či zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost. K námitce, že Úřad nepřipustil ani poskytnutí „izolovaných“ informací, žalovaný uvedl, že žalobce nepožadoval poskytnutí konkrétního údaje, nýbrž žádosti o udělení osvědčení ATO včetně veškerých příloh, tj. celých dokumentů se všemi zde uvedenými údaji. K námitce týkající se údajů o vedoucích osobách a instruktorech žalovaný uvedl, že odmítnout poskytnutí informací je možné ve vztahu k příslušníkům PČR, u nichž není vzhledem k jejich funkčnímu zařazení žádoucí, aby veřejnost byla s jejich příslušností k Policii ČR seznámena, přičemž se nemusí

jednat pouze o příslušníky, kteří využívají tzv. podpůrné operativně pátrací prostředky. K tomu žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) č. j. 7 As 199/2014 a 7 As 207/2015. V daném případě je příslušnost konkrétních osob k útvarům, na něž se žalobcova žádost soustřeďuje, citlivou informací, neboť je spojena se specifickými znalostmi či vědomostmi těchto osob. Tyto znalosti a vědomosti se týkají jak specifických postupů policejních orgánů obecně

užívaných při odhalování a objasňování trestné činnosti, tak jimi aktuálně prováděných úkonů. Nejedná se navíc o „běžné“ příslušníky PČR, jež se v rámci výkonu své činnosti dostávají do kontaktu s veřejností, ani o vysoce postavené příslušníky, v jejichž případě je obeznamenost s jejich

příslušností k Policii ČR v podstatě nutností.

II. Žaloba

8. Žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného i prvostupňové rozhodnutí povinného subjektu, dále aby soud nařídil povinnému subjektu poskytnout informace, které žalobce požadoval ve své žádosti, a aby byla žalovanému uložena povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

9. Žalobce je přesvědčen, že nebyl dán důvod pro částečné odmítnutí poskytnutí informací, které požadoval ve své žádosti, podle § 11 odst. 6 InfZ. Úřad odmítl poskytnout požadované přílohy žádosti o certifikaci ATO paušálně, bez bližšího vysvětlení, jakým způsobem by jejich zveřejnění mohlo ovlivnit bezpečnostní operace LS PČR. Rovněž nebyl proveden test proporcionality, který

by zhodnotil, zda by bylo možné informace zpřístupnit alespoň částečně (například anonymizací citlivých údajů). Žalobce brojí také proti rozsahu anonymizace, která byla provedena ve vztahu k osobním údajům personálu LS PČR. Úřad nepřihlédl k tomu, že soudy v obdobných případech odmítly plošnou anonymizaci, pokud není doloženo, že zveřejnění údajů skutečně ohrožuje bezpečnost. Podle názoru žalobce Úřad neprokázal konkrétní a reálné bezpečnostní riziko.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, neboť trvá na zákonnosti napadeného rozhodnutí. V řízení bylo prokázáno, že požadované informace se týkají personálního obsazení a prostorového zajištění výcviku bezpečnostního sboru (LS PČR) a jejich zveřejnění by mohlo reálně ohrozit schopnost této složky plnit úkoly při zajišťování bezpečnosti, včetně boje s trestnou činností. Žalovaný se opíral o výjimku podle § 11 odst. 6 InfZ., jejíž aplikace byla v souladu se zákonem i judikaturou NSS. Nejednalo se přitom o libovolné odmítnutí informací, ale o ochranu bezpečnostních zájmů státu.

IV. Soudní přezkum

11. Městský soud v Praze rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalovaný s takovým projednáním věci výslovně souhlasil a žalobce nevyslovil svůj nesouhlas ve lhůtě k tomu stanovené (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „s. ř. s.“). Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, a podle skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba je částečně důvodná.

12. Všichni členové třetího senátu se seznámili s odmítnutými informacemi v jejich úplném (neanonymizovaném) znění. Tato část spisu byla vyloučena z nahlížení podle § 45 odst. 3 s. ř. s. Soud v tomto ohledu postupoval v intencích např. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2022, č. j. 4 As 227/2020–70.

13. Soud rozhodoval na základě následující právní úpravy v rozhodném znění:

14. Podle § 11 odst. 6 InfZ *povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení nebo bezpečnostních sborů, která se týká předcházení, vyhledávání, odhalování nebo stíhání trestné činnosti nebo ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, pokud by její poskytnutí ohrozilo práva třetích osob anebo schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky.*

15. Podle § 16 odst. 6 InfZ *při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout ve lhůtě, která nesmí být delší než 15 dní ode dne doručení rozsudku povinnému subjektu.*

16. Soud se nejprve zabýval tím, zda jsou žalobou napadená správní rozhodnutí přezkoumatelná.

17. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. může v obecné rovině spočívat v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případně nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů, neboť důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2006, č. j. 31Ca 39/2005-70, č. 1282/2007 Sb. NSS). Rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je potom takové, z jehož odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námítky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správními, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6A 48/92-23, publ. pod č.27/1994 v SpP). Lze rovněž doplnit, že

přezkoumá-li odvolací orgán rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které je zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, sám zatíží své rozhodnutí o odvolání shodnou vadou (srov. např. rozhodnutí NSS ze dne 22. 1. 2010, č. j. 5 As 63/2009-81, ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 Azs 2/2010-57, ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-

91, či ze dne 8. 9. 2010, č. j. 9 Afs 57/2010-139, a ze dne 30. 5. 2008, č. j. 2 As 16/2008-41).

18. Za stěžejní části prvostupňového rozhodnutí, jimiž Úřad odůvodnil provedení anonymizace (žalobcem požadované) žádosti LS PČR o udělení osvědčení ATO a neposkytnutí jejích příloh, soud pokládá následující pasáže odůvodnění:

„Údaje a data uvedené v dokumentech, které Úřad odmítá poskytnout, totiž zejména obsahují osobní údaje příslušníků LS PČR vč. úkolů, které v rámci svého osvědčení vykonávají. Stejně tak tyto dokumenty obsahují citlivé údaje jako konkrétní lokace, vybavení či specifické postupy, jejichž poskytnutí žadateli, potažmo obecně jejich zpřístupnění, by mohlo ohrozit řádný výkon činnosti LS PČR tím, že by takové informace mohly být veřejností, konkrétně potenciálními pachateli protiprávních činů, zneužity.“ ...

„LS PČR provádí výcvik personálu v rámci schválené organizace pro výcvik (dále jen jako „ATO“), odlišně od běžné letecké školy v civilním letectví, výhradně pro svou vlastní potřebu a pouze ve vztahu k vlastnímu personálu. Výcvikové osnovy a postupy jsou svázány s leteckou praxí LS PČR do takové míry, aby byl personál LS PČR po skončení výcviku připraven na specifika létání v rámci plnění úkolů Policie ČR a realizace policejních činností s vrtulníky LS PČR. Zveřejněním jmen a dalších údajů v rámci ATO příslušníků PČR, popisů prostorů a výcvikových zařízení, a zejména příruček používaných LS PČR pro výcvik v rámci oprávnění s označením

CZ/ATO-158 by došlo k vyzrazení taktiky, strategie a způsobu létání v rámci zcela specifické činnosti Policie České republiky a dále speciálních útvarů resortu vnitra i jiných resortů. Současně by došlo k vyzrazení kompletního vybavení všech vrtulníků provozovaných LS PČR, včetně druhu a způsobu použití palubních radiostanic a odpovídačů, což může v konečném důsledku vést ke snadné detekci, poslechu, a v krajním případě až interferenci při komunikaci policejních vrtulníků při všech činnostech zajišťovaných LS PČR.“ ...

„Kombinací již nyní veřejně dostupných informací ve spojení s poskytnutím bližších informací o flotile letadel provozovaných LS PČR, o vybavení letadel, o technickém zázemí LS PČR, o postupech a vnitřních aktech, o vnitřním uspořádání organizace, o personálu LS PČR a/nebo vazbách na speciální útvary resortu vnitra nebo jiných resortů, jak žadatel žádá, je možné již získat velmi detailní vhled do praktického fungování LS PČR, resp. Policie ČR a/nebo speciálních útvarů resortu vnitra nebo jiných resortů. Takto detailní znalost by veřejností známa být neměla, neboť může významným způsobem kompromitovat bezpečnost, kterou Policie ČR jako bezpečnostní sbor má zajišťovat. Ve spojení s trvalou veřejnou dostupností poskytnutých informací v plném rozsahu tak, jak žadatel žádá, by tyto informace mohly být kdykoliv kýmkoliv dále sbírány, analyzovány, šířeny a v horším případě zneužity potenciálními pachateli trestné činnosti. Osoby s přístupem takovýmto souborům údajů si mohou udělat jasnou představu o akceschopnosti LS PČR, doletových časech vrtulníků LS PČR na konkrétní místo, prakticky využívané technice a postupech zasahujících jednotek, a připravit, získat nebo dále šířit informace, které mohou prakticky představovat návod k maření postupů Policie ČR, resp. speciálních útvarů resortu vnitra nebo jiných resortů.“ ...

„v dané situaci Úřad považuje za podstatné bližší informace o osobách LS PČR, které vykonávají činnost vedoucích osob a instruktorů v rámci leteckého výcviku svých posádek, pod jakými typy a čísly průkazů a na základě jakého služebního úvazku, a dále konkrétní popis výcvikových prostor, ani provozní a výcvikové příručky neuvádět, když znalost takto detailních informací by mohla při zveřejnění hrozit nezákonným vměšováním či dokonce přímo nátlakem či útokem na dané příslušníky LS PČR“: ...

„Poskytnutím informací, které jsou předmětem tohoto rozhodnutí, by tak došlo k nevratnému úkonu, který by významným způsobem narušil veřejný pořádek. Co do konkrétních rizik spojených nad rámec samotné žádosti zveřejněním příloh k této žádosti, tedy příruček ATO LS PČR lze uvést v té souvislosti zejména:

- riziko vyzrazení taktiky a strategie využívané při policejních letech, - ohrožení bezpečnosti provozu vyzrazením vybavení policejních vrtulníků a jejich specifikací a omezení, - vyzrazení postupů personálu LS PČR při reakci na prakticky řešené situace, - vyzrazení personálu LS PČR, což vzhledem ke specifickým úkolům, jaké LS PČR plní, a ke stupni jejich žádoucího utajení, může vést až k ohrožení osobní bezpečnosti jednotlivých osob jako příslušníků ozbrojeného sboru, - vyzrazení meteorologických omezení, kterými se personál LS PČR ve výkonu řídí, - vyzrazení dalších omezení pro personál LS PČR, jakými jsou např. doba služby, doba odpočinku, maximální nálety, apod.,
- vyzrazení vnitřního vybavení, praktického fungování a vnitřních procesů organizace, a to včetně reakce útvaru na bezpečnostní problém či mimořádnou/kritickou/nouzovou situaci,
- získání komplexních informací o fungování útvaru jako celku s možností identifikace reálných personálních/provozních/technických omezení útvaru.“

19. V napadeném rozhodnutí se žalovaný ztotožnil s náhledem Úřadu na věc, reagoval na odvolací námitky a dále zejm. uvedl: „Právo na informace je garantováno každému na základě čl. 17 Listiny základních práv a svobod; provádění tohoto základního práva zabezpečuje InfZ, jenž je vystavěn na principu obecné povinnosti poskytovat veškeré informace týkající se působnosti povinných subjektů. Široce pojatý svobodný přístup k informacím ve veřejné sféře je jednou z nejefektivnějších cest k transparentci veřejné moci, k její všestranné, účinné a kontinuální veřejné kontrole. Na druhé straně však nelze přehlédnout, že podobně jako jiná politická práva i právo na informace má své limity a může být omezeno.“ ...

„skutečnost, že s informacemi, které mají vliv na plnění úkolů státu v oblasti bezpečnosti státu a veřejné bezpečnosti, je třeba nakládat citlivě, vyplývá nejen z podústavních právních předpisů, ale daný zájem je formulován i v čl. 17

odst. 4 Listiny základních práv a svobod, který zároveň představuje určité limity pro ústavně zaručené právo na informace zakotveno.“ ...

„V dané věci pak nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že do jisté míry požadované informace vypovídají i o finančních

možnostech konkrétního útvaru Policie ČR zjišťovat informace s použitím konkrétních prostředků či vybavení a může tak být využita či zneužita potenciálními pachateli trestné činnosti, což ve svém důsledku snižuje schopnost státu odhalovat a stíhat trestnou činnost či zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost.“ ...

„Byť příslušník Policie ČR je veřejně činnou osobou, u níž zákon předpokládá poskytnutí údajů souvisejících s výkonem jejich činnosti (viz § 8a odst. 2 InfZ), tj. i skutečnosti, že osoba je příslušníkem Policie ČR, je nutno současně upozornit, že uvedené ad hoc neznamená, že by bylo možné o takové veřejně činné osobě poskytovat

jakékoliv informace. Odmítnout požadované informace je možné například v případě těch příslušníků Policie ČR, u nichž není vzhledem k jejich funkčnímu zařazení žádoucí, aby veřejnost byla s jejich příslušností k Policii ČR

seznámena. Ovšem nemusí se apriori jednat pouze o příslušníky, kteří využívají tzv. podpůrné operativně pátrací prostředky. K problematice poskytování informací - osobních údajů - o příslušnících bezpečnostních sborů, se ve svých rozsudcích vyjádřil i Nejvyšší správní soud (např. č. j. 7 As 199/2014, 7 As 207/2015), v nichž judikoval, že lze odmítnout poskytnutí informací vztahujících se k osobním údajům a to s ohledem na výjimky stanovené § 11

odst. 6 InfZ, tj. v případech, kdy by poskytnutím informace mohla být mimo jiné ohrožena schopnost orgánů činných v trestním řízení vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost. Byť je v této části odůvodnění napadeného rozhodnutí

strohé, je z předložených podkladů zjevné, že odmítnutí poskytnutí jmen dotčených příslušníků, včetně údajů o typech a číslech jejich průkazů a úvazku, je na místě, neboť zveřejnění takových údajů by mohlo ohrozit plnění úkolů příslušného útvaru Policie ČR, v nichž jsou tyto osoby aktuálně zařazeny. Příslušnost konkrétních osob k útvarům

Policie ČR, zejména útvarům, na něž se předmětná žádost soustřeďuje, je v tomto případě informací citlivou, neboť tato příslušnost je spojena se specifickými znalostmi či vědomostmi, jichž

je daná osoba nositelem. Tyto znalosti a vědomosti se týkají jak specifických postupů policejních orgánů obecně užívaných při odhalování a objasňování trestné činnosti, tak aktuálně jimi prováděných úkonů. V tomto konkrétním případě se navíc nejedná o „běžné“ příslušníky Policie ČR, jež se v rámci výkonu své činnosti dostávají do kontaktu s veřejností, nejedná se přitom ani o vysoce postavené příslušníky, v jejichž případě je znalost jejich příslušnosti k Policii ČR v podstatě nutností.“

20. Soud shledal napadené a prvostupňové rozhodnutí převážně přezkoumatelnými. Až na jedinou výjimku (k tomu viz dále) povinný subjekt a žalovaný dostatečně podrobně vyložili, proč došli

k závěru, že požadované informace bylo nutné žalobci neposkytnout. Především Úřad podřadil zjištěný skutkový stav pod příslušný zákonný důvod neposkytnutí informace a žalovaný se následně

přezkoumatelným způsobem vypořádal s námitkami uplatněnými žalobcem v odvolání. Soud shledal, že odepření požadovaných informací správní orgány zdůvodnily natolik konkrétními úvahami, jak jen povaha dané věci umožňovala, a neomezily se na toliko obecnou argumentaci a paušální či šablonovité závěry, které by jejich rozhodnutí činily nepřezkoumatelnými pro nedostatek důvodů. Při posouzení, zda jsou předmětná správní rozhodnutí přezkoumatelná, soud vzal na zřetel, že při odmítnutí žádosti o informace podle ust. § 11 odst. 6 InfZ zpravidla nelze okolnosti rozvádět podrobně, neboť jinak by se mohlo zvyšovat riziko ohrožení zájmů chráněných tímto zákonným ustanovením.

21. Jak již soud předeslal, jistá, byť spíše minoritní, část rozhodnutí o odmítnutí žalobcovy žádosti vadu nepřezkoumatelnosti vykazuje. Z prvostupňového rozhodnutí Úřadu ani z napadeného rozhodnutí žalovaného totiž není de facto vůbec seznatelné, z jakých důvodů byly ve formuláři žádosti o ATO anonymizovány údaje o výcvikových zařízeních [kolonka „Popis výcvikových zařízení

(dle vhodnosti)“]. V přezkoumávaných rozhodnutích se ve vztahu k těmto informacím nenachází takřka žádné vysvětlení. Přestože se soud s těmito údaji seznámil, nebyl s ohledem na absentující odůvodnění odepření těchto informací schopen jejich povahu posoudit, a tedy přezkoumat rozhodnutí správních orgánů, že je nezbytné tyto údaje žalobci neposkytnout.

22. Soud se dále zabýval meritem věci v tom rozsahu, v jakém byl věcný přezkum žalobou napadených rozhodnutí žalovaného a povinného subjektu možný.

23. Jádrem sporu v projednávané věci je aplikace ustanovení § 11 odst. 6 InfZ. Podle tohoto ustanovení

povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení nebo bezpečnostních sborů, která se týká předcházení, vyhledávání, odhalování nebo stíhání trestné činnosti nebo ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, pokud by její poskytnutí ohrozilo práva třetích osob anebo schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky. Jedná se o zákonnou výlukou z poskytování informací dle článku 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), podle něhož svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.

24. Soud v první řadě staví na jisto, že výlukou podle § 11 odst. 6 InfZ lze aplikovat také na informace vztahující se k LS PČR, byť se netýkají konkrétního trestního řízení. Bezpečnostními sbory zmiňovanými v § 11 odst. 6 InfZ se podle § 1 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, rozumí mj. také Policie České republiky.

25. Jak uvádí odborná literatura, „[p]o novele provedené zákonem č. 111/2019 Sb. se ustanovení [§ 11 odst. 6

InfZ – pozn. soudu] vztahuje na všechny orgány podílející se na plnění uvedených úkolů, a to třeba i mimo rámec

nebo časový interval probíhajícího trestního řízení. Výslovně je oproti dosavadnímu znění zohledněna např. potřeba efektivy zajišťování ochrany veřejného pořádku či bezpečnosti osob. Bez této úpravy by (zejména) Policie ČR musela poskytnout např. informace o kriminalisticko-taktických postupech a technikách, o způsobu ochrany ústavních činitelů nebo výzbroji policistů Ochranné služby či jiných specializovaných útvarů, o plánu bezpečnostních opatření před rizikovými demonstracemi extremistického charakteru, o krizovém a havarijním plánování a kritické infrastruktuře, o přijatých opatřeních a získaných informacích týkajících se prevence a postihování terorismu, o opatřeních souvisejících se zajišťováním ochrany hranic, strategické informace o konstrukci nebo způsobu vybavení možných terčů teroristického útoku, o vybavení policie nebo o počtech, lokaci a personálním obsazení vyčleněných sil určených k plnění konkrétního úkolu, jakož i informace o vnitřní bezpečnosti, připravenosti čelit bezpečnostním hrozbám a vůbec zajištění bezpečnosti České republiky, které mohou jednotlivě i po souhrnné analýze poskytnout strategické informace umožňující tuto bezpečnost ohrozit nebo narušit. Právě osoby, na které činnost Policie ČR nebo dalších bezpečnostních sborů dopadá, mají eminentní zájem na zjištění citlivých informací, které se jich nebo činnosti bezpečnostních složek týkají, aby mohly vůči orgánům státu postupovat efektivněji a jeho činnost mařit. Proto je třeba zajistit, že pro ně takové informace nebudou dostupné. Ustanovení naopak nedopadá na informování o typicky rutinních úředních, policejních či trestněprávních postupech, resp. postupech a úkonech, kde poskytnutí informací výše nastíněné chráněné zájmy nemůže ohrozit a kde už opět vystupuje do popředí zájem na veřejné kontrole orgánů veřejné moci.“ (viz JELÍNKOVÁ, J., TUHÁČEK, M. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický

komentář. Wolters Kluwer. Dostupné z: www.aspi.cz. ISSN 2336-517X.)

26. Žalobce brojil jednak proti rozsahu anonymizace formuláře žádosti o ATO, kterou mu Úřad poskytl, a jednak proti neposkytnutí příloh žádosti o ATO. Informace, o jejichž neposkytnutí se nyní vede spor, soud rozčlenil na tři kategorie. První skupinu informací představují jména a další údaje o příslušnících LS PČR, které Úřad anonymizoval v žádosti LS PČR o udělení osvědčení ATO, již žalobci poskytl. Jako druhou skupinu informací soud vymezil údaje o výukových prostorech, taktéž anonymizované v jinak žalobci poskytnuté žádosti o ATO. Do třetí skupiny informací soud zařadil žalobcem požadované přílohy žádosti o ATO, tedy příručky tvořící výukové materiály.

27. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda byl povinný subjekt oprávněn poskytnout žalobci formulářovou žádost o ATO v té podobě, jak učinil, tedy s vyloučením jmen příslušníků LS PČR pověřených výcvikem a s vyloučením popisů výukových prostor.

28. Pokud jde o údaje o prostorech pro potřeby letového provozu a zařízení pro teoretickou výuku, Úřad jejich neposkytnutí odůvodnil tím, že v opačném případě by hrozilo vyzrazení vnitřního vybavení, praktického fungování a vnitřních procesů organizace, v důsledku čehož by mohlo dojít k nezákonnému vměšování, či dokonce přímo nátlaku či útoku na příslušníky LS PČR.

29. Soud se seznámil s obsahem žádosti o ATO a zjistil, že popis výukových prostor a zařízení je zcela obecný a neobsahuje žádné konkrétní ani nikterak specifické informace, na základě nichž by bylo

možné získat bližší představu o vybavení, či snad dokonce fungování a vnitřních procesech LS PČR. Lokalizace těchto prostor není určitá, jejich popis nijak nevybočuje z běžné představy o standardním vybavení školících místností, stejně tak údaj o velikosti nemůže vést k ohrožení zájmů

chráněných zákonem. Soudu není zřejmé, jakým způsobem by znalost těchto informací mohla ohrozit činnost orgánů činných v trestním řízení nebo bezpečnostních sborů, odůvodnění Úřadu a žalovaného vztahující se k této skupině informací tak neobstojí. Podle názoru soudu tedy tyto informace nejsou způsobilé naplnit smysl ustanovení § 11 odst. 6 InfZ, a proto soud pod výrokem II. tohoto rozsudku Úřadu jakožto povinnému subjektu uložil, aby žalobci tyto informace poskytl. 30. Soud se dále zabýval částí napadeného rozhodnutí, jež se vztahuje k první skupině informací. Úřad

a žalovaný odůvodnili anonymizaci jmen, typů a čísel průkazů a úvazku instruktorů zejména tím, že tito příslušníci LS PČR mají s ohledem na své zařazení specifické znalosti či vědomosti o postupech policejních orgánů, pročež by na ně mohl být činěn nátlak, a dále tím, že se nejedná o „běžné“ policisty, kteří se v rámci výkonu své činnosti dostávají do kontaktu s veřejností ani o vysoce postavené veřejně známé příslušníky PČR.

31. Soud je toho názoru, že povinný subjekt a žalovaný předestřeli v rámci možností dostatečně konkrétní skutkové okolnosti, jež odůvodňují nemožnost poskytnout informace o dotčených instruktorech LS PČR. Příslušníci útvaru Letecké služby jsou příslušníky policie se značně specifickým zařazením. V rámci své činnosti jsou obeznámeni s postupy a strategií také dalších složek bezpečnostních sborů, nevyjímaje zásahové jednotky a speciální útvary. Tyto znalosti představují informace, jejichž ochrana je v zájmu veřejného pořádku a bezpečnosti státu nanejvýš důležitá. Nejúčinnějším nástrojem, jak tyto informace chránit, je dozajista prevence před možným nátlakem na jejich nositele, mezi něž se řadí právě též příslušníci LS PČR. Jak správně poukázal žalovaný, v rozsudku sp. zn. 7 As 207/2015 Nejvyšší správní soud výslovně připustil, že údaje některých příslušníků bezpečnostních sborů mohou představovat informaci, jejíž poskytnutí by mohlo ohrozit schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České

republiky. Zmínku NSS o příslušnících, kteří využívají podpůrné operativně pátrací prostředky, je přitom dle názoru soudu nutno chápat jako typický příklad, avšak nikoli jediný možný případ, kdy je odepření údajů o příslušnících bezpečnostních sborů namístě. Jak NSS dále uvádí, vždy je nezbytné vycházet z konkrétních skutkových okolností. Výklad zákona o svobodném přístupu k informacím by v každém případě neměl vést k faktické eliminaci některých oprávněně utajených činností příslušníků orgánů činných v trestním řízení nebo bezpečnostních sborů. Soud došel k závěru, že anonymizace údajů instruktorů pro výcvik příslušníků LS PČR, je odůvodněna účelem ustanovení § 11 odst. 6 InfZ, jakož i čl. 17 odst. 4 Listiny, a je opatřením vhodným, nezbytným a přiměřeným.

32. Třetí kategorii informací, jejichž poskytnutí bylo žalobci odmítnuto, představují přílohy žádosti o

ATO, konkrétně provozní příručka, příručka pro řízení bezpečnosti a příručky pro výcvik.

33. Úřad uvedl, že právě zejména tyto výukové materiály obsahují informace, jejichž poskytnutím by

došlo k vyzrazení taktiky, strategie a specifického způsobu létání v rámci plnění úkolů Policie České

republiky (a jiných speciálních útvarů), kompletního vybavení všech vrtulníků provozovaných LS PČR, včetně druhu a způsobu použití palubních radiostanic a odpovídačů, což by mohlo vést k detekci, poslechu, a v krajním případě až interferenci při komunikaci policejních vrtulníků při všech činnostech zajišťovaných LS PČR.

34. Soud se seznámil s obsahem příloh k žádosti o ATO a shledal nejen, že příslušné části prvostupňového rozhodnutí Úřadu a napadeného rozhodnutí žalovaného jsou řádně a dostatečně odůvodněné, ale rovněž že toto odůvodnění ob stojí z hlediska účelu § 11 odst. 6 InfZ. Vzdělávací materiály jsou koncipovány tak, aby sloužily pro specifické potřeby LS PČR a jejich příslušníků.

Obsahují množství zcela konkrétních technických informací, jejichž zveřejnění nemůže být z bezpečnostního hlediska žádoucí. Zpřístupnění žalobcem požadovaných příruček veřejnosti by dle názoru soudu skutečně mohlo umožnit detailní vhled do fungování, struktury, technického i finančního zázemí a způsobu výkonu činnosti LS PČR, a následkem toho ohrozit schopnost bezpečnostních sborů zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky.

35. Žalobce namítal, že žalovaný a povinný subjekt neprovedli test proporcionality. Soud k tomu v teoretické rovině uvádí, že pokud správní orgán dojde k závěru, že informace náleží pod zákonnou výlukou z práva na informace, je v souladu s článkem 17 odst. 4 Listiny nezbytné provést test proporcionality za účelem posouzení, zda je důvod neposkytnutí informace ospravedlněn „naléhavou společenskou potřebou“. Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 4/941) vymezil, že porovnání v kolizi stojících práv spočívá v posouzení kritéria 1) vhodnosti, tj. v odpovědi na otázku, zda omezení základního práva umožňuje dosáhnout sledovaný cíl (ochranu jiného základního práva), 2) potřebnosti, tj. posouzení provedeného opatření s jinými opatřeními, umožňujícími dosáhnout stejného cíle, avšak nedotýkajícími se základních práv a svobod, a 3) porovnání závažnosti v kolizi stojících základních práv – tedy zvažování empirických, systémových, kontextových i hodnotových argumentů.

36. Soud nesouhlasí s žalobcem, že v nyní přezkoumávaných rozhodnutích test proporcionality zcela

absentuje. Byť správní orgány neprovedly test proporcionality výslovně a systematicky, žalovaný se neopomněl zabývat střetem ústavně zaručeného práva na informace a zájmem na tom, aby nebyla ohrožena schopnost orgánů veřejné moci stíhat trestnou činnost, zajišťovat veřejný pořádek

a bezpečnost České republiky. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí, jak jej soud výše rekapituloval, je zřejmé, že žalovaný si byl vědom významu ustanovení článku 17 odst. 1 a 5, ale taktéž odst. 4 Listiny. U jednotlivých odepřených informací zhodnotil jejich povahu a shledal, že jsou naplněna kritéria pro aplikaci ust. § 11 odst. 6 InfZ. Ze závěrů žalovaného vyplývá, že negativní

vliv na plnění úkolů státu v oblasti veřejného pořádku a bezpečnosti ČR v daném případě hrozí v té míře, že zájem na zamezení tomuto negativnímu vlivu převažuje nad kolidujícím základním právem na informace. Pokud jde o první a třetí skupinu odmítnutých informací, tj. jména o instruktorech LS PČR a přílohy žádosti o ATO, soud se s tímto závěrem žalovaného ztotožnil.

37. Ustanovením § 11 odst. 6 InfZ je deklarován veřejný zájem na řádném plnění úkolů orgánů veřejné

moci (orgánů činných v trestním řízení či bezpečnostních sborů). Toto ustanovení nepochybně zasahuje do základního práva jednotlivce na informace dle čl. 17 Listiny a do základní svobody jednotlivce přijímat informace dle čl. 10 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Soud se však ztotožnil s povinným subjektem i se žalovaným v tom, že poskytnutí údajů o instruktorech pro výcvik příslušníků LS PČR a poskytnutí vzdělávacích materiálů pro účely LS PČR na podkladě ust.

§ 11 odst. 6 InfZ je vhodným a nezbytným omezením práva na informace. S ohledem na to, že poskytnutí těchto informací by skutečně mohlo ohrozit činnost orgánů činných v trestním řízení nebo bezpečnostních sborů tak, že by byla ohrožena jejich schopnost účinně stíhat trestnou činnost

a zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost, omezením práva na informace bude dosaženo ochrany

kýženého cíle. Současně je soud toho názoru, že jiným opatřením než odmítnutím předmětných informací by téhož cíle být dosaženo nemohlo. Pokud je informace byť jen způsobila přinést předestřený následek, jiné opatření, než neposkytnutí takové informace, zjevně nemůže být vhodnější.

38. Soud vzal rovněž v úvahu, že z žádosti ani dalších podání žalobce nikterak nevyplývá účel, za

kterým žalobce o předmětné informace žádal. Jakkoli obecně platí, že žadatelé nejsou povinni žádosti o informace odůvodňovat a povinné subjekty nejsou oprávněny důvody žádostí zkoumat,

to, s jakým cílem jsou informace požadovány, je relevantní při poměrování kolidujících práv.

39. Právo na poskytování informací je „odrazem principu veřejné kontroly fungování státu. Zásadně je třeba trvat

na zveřejňování informací, které je potřeba podrobit veřejné diskusi. [...] Je vždy nutné zkoumat, zda existuje

legitimní zájem na tom, aby se postup vůči konkrétní osobě stal součástí veřejné diskuse. Tento legitimní zájem je

zpravidla dán, týká-li se činnost státních orgánů osob veřejně činných, a to z důvodu právě jejich veřejné činnosti“

(rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2015, č. j. 1 As 229/2014–48, bod 55).

40. V usnesení ze dne 18. 12. 2002, sp. zn. III. ÚS 156/02, Ústavní soud uvedl, že právo na informace

je v Listině „systematicky zařazeno mezi práva politická, tedy jako prostředek účasti na politickém životě státu.

Zaručuje je stát. Právo na informace však nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní

zvědavosti či zvědavosti. Je to právo na informaci v politickém slova smyslu, chápanou velmi široce, tj. takovou,

kteřou člověk žijící ve státě potřebuje k tomu, aby v prakticky dosažitelné míře znal, co se děje na veřejnosti v jeho

okolí“.

41. S oporou právě citovaných judikaturních závěrů je dle názoru soudu namíste při provádění testu

proporcionality zohlednit, zda žalobce sleduje zájem čistě soukromé povahy, nebo veřejný zájem, spočívající kupříkladu v tom, že požadované informace pomohou přispět k veřejné diskusi či ověřit legalitu, event. efektivitu fungování orgánů veřejné moci (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2018, č. j. 4 As 330/2018 – 57, rozsudek NSS ze dne 5. 9. 2023, č. j. 3 As 61/2022 – 56). V nyní projednávané věci soud neshledal, že by na zveřejnění jmen instruktorů LS PČR a na zveřejnění příruček sestavených pro účely výuky a výcviku příslušníků LS PČR mohl být dán veřejný zájem. Naopak soud došel k závěru, že odmítnutí těchto informací je v zájmu ochrany hodnot uvedených v čl. 17 odst. 4 Listiny a v § 11 odst. 6 InfZ a je v tomto ohledu opatřením legitimním, zákonným, vhodným a potřebným.

V. Závěr a náklady řízení

42. Městský soud po seznámení se s obsahem žádosti LS PČR o osvědčení ATO a jejích příloh konstatoval, že rozsah anonymizace formuláře žádosti o ATO povinný subjekt provedl v nadměrném rozsahu, neboť žalobci odmítl poskytnout i údaje o prostorech a zařízení pro výuku LS PČR, které nejsou způsobilé ohrozit schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky ve smyslu § 11 odst. 6 InfZ. Dále soud shledal, že správní orgány dostatečně neodůvodnily anonymizaci popisu výcvikových zařízení. Soud proto žalobou napadené rozhodnutí žalovaného a prvostupňové rozhodnutí Úřadu v příslušné části zrušil (výrok I. a II. tohoto rozsudku) a nařídil povinnému subjektu, aby údaje o prostorech a zařízení pro teoretickou výuku žalobci poskytl, a to ve lhůtě 15 dnů od doručení tohoto rozsudku povinnému subjektu (výrok III. rozsudku).

43. Výrokem IV. soud žalobu ve zbytku zamítl, neboť se ztotožnil s žalovaným a povinným subjektem,

že pro odmítnutí ostatních shora vymezených informací byl dán důvod podle § 11 odst. 6 InfZ a že zároveň toto opatření na ochranu zájmů na řádném plnění úkolů bezpečnostního sboru ob stojí v testu proporcionality.

44. Výrok o nákladech řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak,

má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které

důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přízná

mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.

45. S ohledem na to, že žalobce nebyl zastoupen advokátem, představují náklady řízení částku za

soudní poplatek zaplacený z podané žaloby ve výši 3 000 Kč. Žalobce má však právo toliko na částečnou náhradu nákladů řízení proti částečně procesně neúspěšnému žalovanému. Soud zohlednil, že žalobce brojil jednak proti rozsahu anonymizace formulářové žádosti o ATO, a jednak proti neposkytnutí příloh této žádosti. Procesně úspěšný byl však jen s žalobním bodem napadajícím rozsah anonymizace formuláře žádosti o ATO, a měl tak poloviční úspěch. Poměrnou část nákladů je třeba stanovit na základě poměru úspěchu žalobce a žalovaného, a tedy od míry úspěchu žalobce odečíst míru jeho neúspěchu. Procesní úspěch (50 %) i neúspěch (50 %) žalobce

a žalovaného byl shodný, a tak zde není převážně úspěšný účastník. Proto soud výrokem V. rozhodl, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení (srov. např. rozsudek městského soudu ze dne 7. 2. 2024, č. j. 11 Af 49/2021-67, bod 78 až 81, nebo rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2023, č. j. 4 Ads 257/2021-57).

46. O náhradě nákladů řízení osoby na řízení zúčastněné rozhodl soud dle § 60 odst. 5 s.ř.s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem,

který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z

jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách:

www.nssoud.cz.

Praha 19. prosince 2025

f) počet poskytnutých výhradních licencí: 0

g) další informace vztahující se k uplatňování zákona:

Ministerstvo dopravy bylo současně také nadřízeným správním orgánem pro vyřizování stížností a odvolání podle tohoto zákona. V souvislosti s touto agendou vyřizovalo:

97 odvolání podle § 16 proti rozhodnutí prvostupňového orgánu o odmítnutí žádosti

82 stížností podle § 16a na postup prvostupňového orgánů při vyřizování žádosti.